

talte Ret. Det er nemlig i Realiteten, vi finde, at denne Indretning fra 1845 ikke fortjener Bisald, og det er i levende Erkjendelse deraf, at vi have sølt os forpligtede til at anbefale Thinget at fastholde Forslaget, saaledes som det nu er formuleret.

Justitsministeren: Jeg skal indstrænke mig til den Bemærkning, at efter Forslaget er det, som bortfalder, den Bestemmelse i Forordningen af 1845, at en enkelt Assessor i det der omhandlede Niemed skal være fritagen for at deeltage i de øvrige der omhandlede Forretninger. Ibet saaledes Bestemmelsen om en saadan Fritagelse bortfalder, antager jeg, at det fremgaaer af hele Maaden, hvorpaa § 1 forøvrigt er affattet, at det, hvad der ogsaa stemmer fuldkomment med Anden saavel i Forordningen af 1845 som i den nævnte Paragraf, maa ligge i Justitiarii Haand, efter Forhandling med Rettens øvrige Medlemmer, at træffe de Bestemmelser med Hensyn til Fordeeling af Forretningerne, som for ham maatte fremtræde som de, hvorved der tilstrækkeligt og tilbørligt sørges for Forretningernes Løb.

Da ikke Flere ønskede at ytre sig, gik man til Afstemning, hvorved

Forslag af Udvalget til § 1:

Til Slutningen af Paragrafen føies:

Den i Forordningen af 28de Februar 1845 § 8 indeholdte Bestemmelse om, at en enkelt af Rettens Assessorer, for at kunne anvende sin hele Tid paa de til den dømmende Ret hørende Forretninger, skal være fritagen for Deeltagelse i Retspleien ved Afdelingerne, bortfalder.

vedtoges eenstemmig med 38 Stemmer.

Det til § 14 stillede Endringsforslag i Forbindelse med selve Paragrafen sattes derpaa under Forhandling.

Ordføreren: Af den foreliggende Erklæring vil det høie Thing see, at Udvalget har troet at kunne gaae ind paa det andet Things Anstuelser om, at Tyveri-, Bedrageri- og

Hælerifager efter Forordningen af 11te April 1840 § 83 skulle gaae over til i Fremtiden at behandles som egentlige kriminelle Sager. I Lovudkastet, som det var kommet fra Regjeringen, var det bestemt, at disse Sager skulde behandles som kriminelle, men Thinget forandrede det, som bekjendt, til at de skulde vedblive at behandles som offentlige Politifager. Denne vigtige Forandring er nu udgaaet i Folkethinget, og ved ikke at foreslaae denne Bestemmelse gjenoptaget troer Udvalget at have vist megen Smødekommen imod det andet Thing, hvad vor Erklæring, saavidt jeg skjønner, med saa Ord tilstrækkeligt har motiveret. Vi have imidlertid ikke seet os istand til at vise en lignende Smødekommen med Hensyn til § 14, og Udvalget har derfor eenstemmigt troet at maatte anbefale det høie Thing, at vende tilbage til denne Paragraf, saaledes som den eenstemmigt blev vedtaget her i Landstthinget ved Sagens forrige Behandling. Det høie Thing vil erindre, at Paragrafen omhandler Eneommerens Competence i de Sager, der skulle behandles ved de offentlige Politiretter, som Lovudkastet gaaer ud paa at skabe, og at Regjeringens Lovudkast satte en meget snever Grændse for Dommerens Beføjelse i saa Henseende. For saavidt imidlertid Tiltalte samtykkede i, at Eneommeren affagde endelig Dom i Sagen, uanset at denne kunde gaae ud paa en høiere Straf, hjemlede Regjeringsudkastet ham Beføjelse til at affige en saadan, og det endeligt og upaaankeligt, selv om Straffen maatte stige til en af de høiere, ja vel endogaa til den høieste Grad af Bånd og Brød. Det høie Landstthing fandt, at denne Ordning af Sagen var uhensigtsmæssig, deels fordi det vilde beroe paa en reen Tilfældighed, om saaledes Politifager, endogaa ganske almindelige Politifager, vilde kunne faae deres endelige Paakjendelse ved den nye Behandling i Kriminal- og Politiretten, og deels ogsaa fordi det ansaaes for urigtigt og principstridigt, at Eneommerens Beføjelse til endelig at behandle en saadan Sag, der nu maatte anses opløst og behandlet med den Fuldstændighed, som Offentlighed og Mundtlighed afgiver, skulde staves ved en Erklæring af Tiltalte. Det høie Landstthing antog derfor, at det vilde være rettest at udvide Eneom-